13/02/2019

Ο Χριστός μας προσφέρει τον Εαυτό Του ολόκληρο

/ Ορθόδοξες Προβολές

Σκεπτόμουν αυτήν την μάνα, την Χαναναία,όχι πως κάνει διαφορά δηλαδή, αν ήταν

μάνα κι αν δεν ήταν.
Θα μπορούσε να είναι κορίτσι, γιαγιά, παππούς, πατέρας, παιδί, οποιοδήποτε ανθρώπινο πλάσμα. Μόνο που πανανθρώπινα και διαχρονικά μπορούμε πιο εύκολα να φανταστούμε την αγωνία μιας μάνας να επιτρέπει τέτοια ταπείνωση. Να τρέχεις στον ξένο διδάσκαλο να κάνει καλά το παιδί σου. Απογοητευμένη από τις ιατρικές και της επιστήμες που είχε να παρουσιάσει η φυλή σου, απογοητευμένη κι από τους δικούς σου ιερείς και μάγους. Μπορεί να ζούσες μόνη, αλλά μπορεί, εκείνο το πρωί, να εναντιώθηκες σε μια οικογένεια ολόκληρη, για να τρέξεις στον ξένο δάσκαλο, ποιος ξέρει με τι απειλή, και με τι τίμημα.
Τέτοια μητρική αγάπη μπορούμε να την καταλάβουμε. Μπορούμε να αισθανθούμε το θάρρος να τολμήσει το ανοίκειο, αλλά και ν' αντέξει μια σειρά από ταπεινώσεις για την αγάπη του παιδιού της, πέρα απ' αυτές που ίσως να έζησε στο σπίτι της. Τα παραμέρισε όλα «εξελθούσα». Στην αρχή την αγνοούσαν. Την άκουγε ο Χριστός που βροντοφώναζε απελπισμένη τον πόνο της και την ανάγκη της, «η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται», κι Εκείνος έκανε σαν να μην την άκουγε. (Έτσι νομίζουμε κι εμείς ώρες ώρες…)
Οι μαθητές έπειτα, ήθελαν να την διώξουν. Έβλεπαν την σιωπή του Διδασκάλου, και την αντιλαμβάνονταν σαν αδιαφορία και σαν ενόχληση. Ίσως να δέχονταν διαμαρτυρίες κι από τους άλλους Ιουδαίους που βρίσκονταν γύρω τους. Κι η γυναίκα τα άκουγε αυτά, και δεν πτοήθηκε. Ούτε όταν φανερά την προκάλεσε ο Χριστός μ' εκείνα τα λόγια –μαχαιριά: «δεν είμαι εδώ παρά μόνο για τα πρόβατα του οίκου Ισραήλ, εσύ δεν είσαι παρά σαν σκυλάκι κάτω από το τραπέζι», δεν κατέβασε το κεφάλι, δεν έστριψε να φύγει, πικραμένη, ίσως και θυμωμένη. Επέμεινε, εκεί. «Ναι, Κύριε, στα μάτια του Ισραήλ και τα δικά Σου μπορεί να είμαι ένα σκυλάκι. Δεν φοβάμαι να παραδεχτώ ότι αυτό είμαι, αφού τίποτε δεν κατάφερα μόνη μου μέχρι τώρα. Αλλά Εσύ είσαι μια ελπίδα. Φαίνεται. Μην μ' αφήσεις κι εμένα, το σκυλάκι. Ένα ψιχουλάκι από το δικό Σου το τραπέζι, θέλω μόνο. Κι ένα τέτοιο ψιχουλάκι τολμώ να Σου ζητήσω… Κάτι μου λέει μέσα μου ότι μου φθάνει».

Όταν ποτέ καταφέρνουμε να επιμείνουμε στην προσευχή, τότε που φαίνεται πως ο Κύριος σιωπά ή εθελοτυφλεί, όταν εμείς φωνάζουμε με αγωνία κι Εκείνος μοιάζει να μην μας κρίνει άξιους του ελέους Του, τότε είναι που έρχεται αυτή η Χαναναία μάνα να μας θυμίσει: Την ημέρα που εκείνη τόλμησε «εξελθούσα» να πάει να Τον ικετέψει, Εκείνος είχε ήδη ξεκινήσει να την βρεί. Σηκώθηκε χαράματα, περπάτησε δρόμο πολύ, αντιμετώπισε κι Εκείνος αντιρρήσεις από τους μαθητές Του, και κατάκριση από τους συντοπίτες Του. Όμως «ανεχώρησεν». Πήγε να την βρεί. Πήγε ειδικά για 'κείνην. Έκανε πως δεν άκουγε μέχρι να την δεί να Του απλώνει το χέρι της ταπείνωσης και της πίστης της: «δώσε μου, Κύριε, Εσύ μπορείς, δώσε και σε μένα το σκυλάκι. Κι ένα ψίχουλο μόνο που αξίζω, ένα Σου ψίχουλο μόνο, μου φθάνει.…».

Τι ζητούμε συνήθως από τον Θεό; Ψίχουλα. Ψίχουλα για τα οποία είμαστε σε απόγνωση.
«Κάνε μου το ένα, κάνε μου το άλλο, καίγομαι, χάνομαι, πεθαίνω…Δώσε μου κάτι, γιατί δεν μ’ ακούς;». Κι όμως Εκείνος, «ανεχώρησεν» πριν από μας για μας κι ας μην το βλέπουμε. Ακούει. Βλέπει το τεντωμένο μας χέρι. Το έβλεπε πριν έρθει στη Γη ενσαρκωμένος. Κι αυτά τα λίγα που ζητούμε, μας τα δίνει κι ας μην τα βλέπουμε. Η κόρη της Χαναναίας έγινε καλά αυτοστιγμεί, όμως η Χαναναία δεν το είδε παρά μόνον αφού γύρισε σπίτι της. Έφυγε χαρούμενη κι ας μην είδε. Από «την μεγάλη της την πίστη», της έφτασε η διαβεβαίωση του Ιησού ότι θα γινόταν το θέλημά της.
Η Χαναναία ζήτησε «ψίχουλα», όλοι μας «ψίχουλα» ζητούμε Κι όμως, σε κάθε Θεία Λειτουργία, μέσα σε κάθε «ψίχουλο» που μας προσφέρεται από το Άγιο Ποτήριο, ο Χριστός μας προσφέρει, όχι ψίχουλα, αλλά τον Εαυτό Του Ολόκληρο. Μέσα στο κάθε ένα, τόσο δα μικρό ψιχουλάκι, μας δίνεται Ολόκληρος ο Θεός.
«Μέγας εί, Κύριε, και θαυμαστά τα έργα Σου, και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμασίων Σου»!